

Konec nadějí

1. část

Byl to jediný syn lorda Hagena. Tenkrát byl Hagen pouze řadový paladin, který jednal ve jménu krále. Hodovali tehdy po úspěšném týdnu U Mrtvé harpyje. Hagen, opojen kvapným mokem dostal chuť na ženskou. Neměl ji od té doby, kdy se stal paladinem. V hospodě si jednu pěknou vyhlídnul a nenápadně ji naznačil, že by o její služby měl zájem. Zapomněl však při tom na zásadu paladinů. Ta zásada totiž zní: Nespat s ženami.

Po několika dalších pintách piva se odebral se do své ložnice, kde už na něj čekala nevěstka. Při samotném aktu byl Hagen muž, který jednal pouze ve jménu svých fyziologických potřeb. To ještě netušil, že to bude mít následky.

Posádka se naštěstí nikdy nic nedozvěděla. Hagen na incident brzy zapomněl. Ještě před tím si však slíbil, že podobnou pitomost už neudělá. Službu pro Innose musí přeci brát smrtelně vážně.

Jednoho deštivého dne ležel na kavalci a podřimoval. Z polospánku ho vyrušil hlas poslíčka: „Hagene, přišel Vám dopis,“ pověděl poslíček a podal mu dopis do ruky. „*Kdo mi ksakru píše,*“ pomyslel si pro sebe, rozlomil pečeť a začal dopis otvírat.

V dopise stálo:

„Ty blbče jeden, čekám tvé děcko. Kolikrát jsem ti říkala, ať si dáš pozor! A ty sis fakt pozor nedal. Gratuluju, táto! Normálně bych toho smrada už dávno zamordovala, abych mohla pokračovat v řemeslu a vydělávat peníze, jenže já ho nechám přinýst na svět a ty mi mezitím budeš platit rentu. Já budu mlčet výměnou za tvé zlato, je to jasný? Příští úplněk přijď k Mrtvé harpyji a přines s sebou tolik zlata, kolik uneseš. Pokud nepřiđeš nebo přineseš málo zlata, tak úplně všem povím o tvém bastardovi. Pac a pusu, draku.“

Hagen se při čtení dopisu rozklepal. Chvilku mu připadalo, že se hroučí. Nejenom on, ale celý jeho dosavadní svět. Tak dlouho se mu vedlo dobře a teď se mu musí stát zrovna tohle. Začal přemýšlet, co udělá. Zvažoval všechny možnosti. Tři dny mu trvalo, než došel k závěru. Pak si v duchu řekl: „*Já budu otec.*“

Měl za to, že jej svedl samotný Innos a teď jej pokouší. Chovat se jako bábovka nebude. Ženské pitomé zaplatí. Navíc vždycky chtěl děti, i když si to nepředstavoval zrovna takhle. Tak snad to alespoň bude syn a bude takový válečník jako je on sám. Už si ho představoval po svém boku, jak spolu prostupují krvavou vřavou kupředu. A pokud to bude dcera, tak mu aspoň bude třeba vařit nebo uklízet. Myšlenka se mu tuze zalíbila, že byl nakonec rád, jak se rozhodnul. Dítě si rozhodně nechá.

Zažádal proto o služební volno. Že prý má nějaké neodkladné řešení na ostrově Khorinis. Dovolenu dostal. A co víc? Generál jej plánoval povýšit, když se v Khorinisu ujme vedení paladinů. Potěšen, odplul na ostrov Khorinis s truhlicí plnou zlata. Mezitím se ujal ve městě vedení vojáků a očekával příchod úplněku.

Když nastal úplněk, došel s pytlem zlata k hostinci a vyhlížel starou známou. Doufal, že mu něco víc poví. Snad se třeba dozví, jak to bude s dítětem po porodu. Ta akorát přišla, vlepila mu facku a zase s pytlem zlata odešla. Hagen věděl, že nic nezmůže. Zklamán i potěšen, vrátil se do služby a postupně na dítě téměř zapomněl.

Po několika měsících se však brzy ráno před městskou bránou objevil malý uzlíček. Byl v něm zabalený plačící chlapec. Hagen měl štěstí, že chlapce uslyšel dřív než ostatní. Byl na ranní obchůzce, aby zkontroloval noční hlídače. Když chlapce spatřil, pomyslel si: „To je můj syn.“

Ráno zburcoval celé město a oznámil jim nález. Mazaně přitom využil náboženství ve svůj prospěch, když davu ohlásil: „Pohleďte na tohoto chlapce. Samotný Innos jej tu zanechal. To je známka toho, že při nás nejmocnější stojí. Možná je v tomto chlapci kousek samotného božstva. Kdo ví. Necht' se ho ujme nějaká šlechtná rodina a stará se o něj jako o vlastní. Rodině bude rád paladinů vyplácet každý měsíc žold a až přijde chlapcův věk, budu jej učit, jak se stát paladinem.“

Nikdo si nedovolil zpochybnit jeho slova. Našli se tací, kteří si sami pro sebe říkali, že se pomátl nebo že tu kluka zanechala nějaká hříšnice. Ale takoví lidé raději mlčeli. Věděli, co je pro ně dobré. Po chvíli ticha se ctnostná rodina nabídla, že se chlapce ujme.

Při výchově chlapce si rodina lordovi několikrát stěžovala: „Myslí mu to hrozně pomalu, je nemotorný, s lukem ani s kuší zacházet neumí. Učitelé to s ním vzdávají, ostatní to s ním vzdávají. Ten kluk je dobrý akorát tak do kuchyně, kde pomáhá dojídat zbytky.“

Když jim lord odvětil, ať mají trpělivost jako má Innos trpělivost s nimi, ztichli. Bohům se protivit nehodlají. A tak chlapec rostl, ale nemoudřel. Mentálně byl zaostalý. Rodině s ničím nepomáhal, byl jim na obtíž. Proto byli rádi, když se ho po letech zbavili.

Hagen si slíbil, že chlapce bude cvičit a svůj závazek splní stůj co stůj. Byl upozorňován, že je chlapec neschopný a že se hodí akorát tak na loupání brambor. Lord na jejich rady ohledy nebral. Pro něj to byl jeho syn a bylo mu jedno, jaký je. Tedy bylo mu to jedno pouze ze začátku. Později zjistil, že je chlapec opravdu naprosto neschopný. Cokoliv mu dal do ruky, tak se s tím akorát zranil. Nechtěl ale ostatním ukázat, že to s ním vzdal. Lidé by pak o něm pochybovali. Napadla ho jediná věc, jak to celé vyřešit.

V té době byl už hlavním generálem. Měl právo jmenovat paladiny. Napadlo ho, že syna povýší do paladinského stavu a dá mu jednoduchou práci, při které nebude muset mluvit ani používat meč.

Před tím, než syna povýšil do paladinského stavu, pověděl mu, že je jeho dítě. Důsledně ho varoval, aby si to nechal jenom pro sebe, protože jeho matka je prostitutka a kdyby to někomu řekl, tak se mu budou jen a jen smát. Zase tak blbý nebyl, aby neposlechnul.

Hagen svého syna jmenoval paladinem, když dovršil osmnáctého roku. Nikdo nechápal proč, ale zároveň nikdo nic nenamítal. V kasárnách pak oznámil: „Nikdo jste mu nevěřili a pravděpodobně stále nevěříte, že je něčeho schopný. Nyní je však vaším bratrem. Přijměte jej mezi sebe.“ Pak pokračoval: „Zároveň ho pověřuji důležitým úkolem. Bude vykonávat výměnu mezi světem a Hornickým údolím. Chci, aby jej Markus a Kurt vzali na další výměnu a ukázali mu, co je třeba. Od teď bude tuto práci vykonávat s vámi.“

Markus a Kurt se na sebe podívali. „Však ono to nějak půjde,“ špitl jeden na druhého.

Než nastal den výměny, nově jmenovaný paladin se zdržoval především v kuchyni, kde loupal brambory nebo mrkev, aby nebyl ostatním na očích. Hagen to mrzelo. Doufal, že se z něj stane muž. Vše si představoval docela jinak. Všem ostatním byl pro smích nebo pláč. Stále však doufal, že se změní.

Když nastal ten den, lord Hagen, jeho otec, za ním přišel. Byl z něj zoufalý. Tajně ho dveřmi sledoval, jak si obléká brnění. „*To snad ani není můj kluk!*“ myslil si, když ho viděl, jak s brněním zápasí. Markus a Kurt mu s tím nakonec museli pomoci. Když ho do brnění dostali, Markus Kurtovi řekl: „Už mezi sebou máme takové nekňuby, že bychom mohli do

brnění oblíkat i sedláky," a oba se hlasitě zasmáli. Hagen to všechno viděl a slyšel. Zlomený se posadil a přemýšlel, co má s ním udělat. *„Už jsem snad vyzkoušel všechno. Takhle dál už to nejde. Za chvíli začne zhoršovat všem morálku. Již teď si z něj jen utahují a to je paladinem teprve několik dní. Musím něco udělat. Ale co?!"*

Náhle ho něco napadlo. Něco poměrně ohavného, ale přesto ospravedlnitelného. Uvědomil si, že je to jediná možnost. Hned šel svůj nápad oznámit Kurtovi a Markusovi.

A tak spolu vyrazili tři paladinové, tři panoši a deset nosičů, aby donesli zboží na místo výměny. Po cestě je nečekalo žádné velké nebezpečí až na několik mrchožroutů.

Když byli v cíli, složili věci na zem a zkontrolovali, jestli mají vše. Vše sedělo, nikdo nic nesebral. Kurt řekl třetímu paladinovi, kde má při výměně stát. „Stoupni si tuhle na kraj a sleduj nás při výměně," pověděl Kurt. Hloupý paladin nepoznal, že se jedná o bezvýznamný úkol, který má dělat jen kvůli tomu, aby se nemotal nosičům pod nohy. Takže si stoupl na kraj a zahulákal: „Stojím tady správně?" Kurt se na něj podíval a zakřičel na něj: „Jo a ani se nehni, dokud ti neřeknu!"

Výměna byla naprosto obvyklá a nudná. Paladinové dolů spustili vše, oč si zdola požádali. Pak se plošina naložila magickou rudou a nosiči nahoře ji pomocí lan vytáhli. Obě strany si následně spočítali, že mají vše. Když byla ruda spočítána, Markus zavelel: „Všichni vyrážíme!"

V tu samou chvíli skopnul podplacený lapka třetího paladina ze skály dolů. Lapka se k paladinovi připlížil, když ostatní věnovali pozornost počítání. Markus s Kurtem o tom všem věděli. Celé to promyslel lord Hagen. Chtěl, aby se jeho syn naučil žít v drsném prostředí. Doufal, že konečně dospěje. Byla to poslední naděje.

2. část

Jelikož bylo vše důkladně vymyšleno, paladin spadnul do míst, kde bylo dost vody. Hned po pádu se začal topit. Brnění jej příliš obtěžkávalo. Naštěstí byl u toho přítomen Diego, který nečekal a ihned popadnul dlouho lať. Snažil se ho pomocí dřeva zachytit. Zabralo to. Diego posléze paladinovi pomohl na mělčinu. Následně mu sundal brnění a odsunul ho na souš.

„Jsi v pořádku?" zeptal se ležícího.

Ten v klidu odpověděl: „Jo, jsem. Cítím se dob," Diego jej přerušil.

„To jsem rád. Já jsem Diego. Jak se jmenuješ ty a jak se ti sem proboha povedlo spadnout?“
zvídal Diego.

„Já jsem Mud. A ani nevím, jak jsem sem spadnul. Prostě mi to nějak uklouzlo nebo já nevím. Kde to jsem? Vypa,“ Diego ho přerušil, „Chlapče, bude lepší, když tvé brnění rychle schováme. Tady nebudeš paladin. Paladiny tu nesnáší. Já si to nechám pro sebe, jinak by tě zabili. Jasný? Tak pojď, zvedej se.“

Mud se začal zvedat a povídá: „Mě se tu moc líbí. A ty jsi moc fajn. Budeme kamarádi? Ukážeš mi to tu prosím? Až nebudu paladin, najdu si tu hodně přátel. Už se nemůžu dočkat.“

„Tak pojď už a buď už prosím ticho, ukážu ti Starý tábor,“ pověděl Diego a přitom přemýšlel: *„Paladin dneska může být každý blbec, ale tenhle je ještě k tomu fakt otravný. Budu se ho muset nějak rychle zbavit. Jak to jen udělám?“*

Jak to bylo dál už všichni víte. Kdo mohl, tak Muda mlátil, protože byl neskutečně otravný a hloupý. Nikdo v kolonii kromě Diega však nevěděl, že býval paladinem. Ostatní by tomu příběhu stejně nejspíš nevěřili.

A lord Hagen? Myslil na syna každou noc. Nikdy se však nedozvěděl, jestli se stal mužem. Už o něm nikdy neslyšel. Tajně však věřil tomu, že to byl on, kdo zabil Spáče a zničil bariéru.

Nikdy se také nedozvěděl, že Mud jeho syn nebyl. A čím syn tedy byl? To nevěděl nikdo, dokonce ani matka. A pokud by to někdo chtěl zjistit, musel by se podívat do návštěvní knihy hostince U Mrtvé harpyje, kterou si vedl Orlan. Dopředu vás však upozorňuji, abyste to nedělali. Kdo ví, třeba tam najdete své vlastní jméno nebo jméno někoho, koho znáte.